

Tranen van
een Militair

Maxime van der Ploeg

Tranen van een Militair

2^e Druk

© 2018 Maxime van der Ploeg
Titel: Tranen van een Militair
Schrijver: Maxime van der Ploeg
Coverfoto: Edward van der Ploeg
Coverontwerp: Maxime van der Ploeg

ISBN 978 94 021 7386 4
Eerste druk maart 2018
Tweede druk april 2018

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden
gemaakt door middel van druk, fotokopie,
internet of op welke andere wijze dan ook
zonder toestemming van de schrijver.

Alle in dit verhaal voorkomende personen
zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust
op toeval.

<http://www.bravenewbooks.nl/maximevanderploeg>

Love is like war: easy to begin but very hard to stop

- H.L. Mencken

Hoofdstuk I

‘Mama?’

De vragende klank in mijn zoontjes stem klinkt dringend. Snel loop ik naar zijn kamer, waar hij twee minuten geleden nog druk met zijn speelgoed in de weer was. Als ik de kamer binnen kom, zit Drake met gekruiste benen op het vloerkleed. Wanneer hij me ziet, gaat hij staan en steekt zijn armen naar me uit. Lachend til ik hem op en druk hem dicht tegen me aan.

‘Lieverd, je wordt ondertussen wel te groot om elke keer opgetild te worden. Grote mannen kunnen zelf lopen.’

Met grote ogen kijkt Drake me aan. Hij mag dan ondertussen drie jaar zijn, het blijft mijn kleine ventje.

‘Nee, mama, ik wil altijd met jou knuffelen,’ vertelt hij overtuigend.

‘Dat mag je ook altijd. Heel graag zelfs,’ glimlach ik naar hem.

Drake zet zijn liefste lach op en even schiet het beeld van Dean door me heen. Hij heeft dezelfde lach als zijn vader. Drake is nu op een leeftijd dat hij naar zijn vader vraagt en hij snapt niet waarom hij er niet is. Het breekt mijn hart deze vragen te beantwoorden.

‘Je weet dat je vanavond bij opa en oma blijft slapen, toch? Mama moet werken, ik kom je morgen ochtend weer ophalen. Dan gaan we lekker naar het strand,’ vertel ik mijn zoontje.

Hij lijkt in alles op zijn vader; dezelfde bruine haarkleur en groene ogen, zijn lach is hetzelfde en hij slaapt zelfs in dezelfde

houding. Mijn krullen en blauwe ogen zijn nergens terug te vinden.

‘Weet ik, mama. We gaan vanavond pizza eten zei oma,’ glundert Drake.

‘Oh, oh, je wordt veel te veel verwend,’ antwoord ik en woel door zijn haren heen.

Het mannetje schudt driftig zijn hoofd en grijnst breed. Hij vindt het veel te leuk om door mijn ouders verwend te worden en klaagt nooit als ik moet werken. In dat opzicht heeft Drake nooit geklaagd. Hij is altijd een tevreden kind geweest, eentje die alles lief heeft en altijd lacht. Ik heb geboft met zo’n heerlijk kind.

Nadat Drake om is gekleed in zijn pyjama en zijn tas in is gepakt, gaan we op weg naar het huis van mijn ouders. Drake klopt enthousiast aan en mijn moeder doet open. Een glimlach breekt door op haar gezicht en ze omhelst hem vol liefde. Mijn ouders, Aaron en Lisa, zijn werkelijk gek op mijn zoontje. Hij kan alles bij ze maken, alleen al door met zijn grote ogen te knippen.

‘Hoe gaat het met mijn kleinzoon?’

‘Zo goed, oma,’ zegt Drake en hij houdt zijn armen ver uit elkaar. Mijn moeder schiet in de lach en drukt hem nog even dicht tegen haar aan.

‘Als je naar de garage loopt, kan je opa zien. Hij is je vliegtuig aan het maken.’

Ze hoeft haar zin niet af te maken, want Drake verdwijnt al de gang in.

‘Dank je wel mam, hij is gek op dat vliegtuig.’

Mijn moeder glimlacht en trekt me in een omhelzing.

‘Hoe gaat het met mijn meisje?’ vraagt ze.

‘Het is een moeilijke tijd, mam. Drake vraagt veel naar Dean en ik weet soms niet meer wat ik moet zeggen. Een jongentje van drie moet niet weten waar mensen heen gaan na dit leven. Hij is nog veel te jong.’

Lisa knikt droevig en drukt een kus op mijn wang.

‘Ik weet het, lieverd, ik weet het. Ik had graag gewild dat het anders was.’

Ik geef mijn moeder een laatste knuffel en loop door naar de garage. Mijn vader staat samen met Drake bij de werkbank. Het jongentje staat glunderend naast zijn opa, terwijl zijn vliegtuig gemaakt wordt.

‘Hoi, pap, hoe gaat het?’

Mijn vader draait zich om en komt naar me toegelopen.

‘Mijn meisje! Je ziet er moe uit, zorg je wel goed voor jezelf?’

Ik glimlach naar hem en knik. Hij legt de vraag altijd terug en maakt zich meer zorgen om mij dan om zichzelf. Hij weet hoe ik ben, ik zal nooit laten merken als ik het ergens zwaar mee heb. Ik draai me om naar Drake en til hem nog even op.

‘Lieverd, ik ga werken. Gedraag jij je bij opa en oma? Ik zie je morgen weer. Mama houdt van je,’ fluister ik in zijn oor.

‘Mam, ik ben altijd lief,’ antwoord hij vastbesloten.

‘Dat weet ik, ventje.’

Nadat ik mijn ouders gedag heb gezegd, loop ik naar het ziekenhuis. Ik heb vandaag een nachtdienst en zal tot morgenochtend vroeg de patiënten in de gaten moeten houden. Het ziekenhuis is stil en mijn collega’s zitten aan de administratie. Zo te zien wordt het een rustig nachtje.

‘Goed je te zien, Yara. Hoe gaat het met Drake?’ vraagt Jennifer als zij me binnen ziet komen.

‘Heel goed, hij is een lieverd,’ antwoord ik trots.

‘Dat geloof ik zo. Wanneer neem je hem weer een keer mee? Hij zal wel groot geworden zijn.’

Ik beloof mijn vriendin dat ze Drake snel weer een keer ziet en loop vervolgens naar de balie. Samen met Jennifer draai ik vannacht de afdeling. De andere twee verpleegkundigen dragen hun diensten aan ons over en gaan vervolgens naar huis. Het is een tijdje stil op de afdeling, totdat er een melding binnenkomt via de radio.

‘Man, rond de achtentwintig jaar oud, ernstig auto-ongeluk gehad. De helikopter landt over twee minuten. Graag assistentie bij opname.’

Jennifer en ik kijken elkaar aan en lopen allebei naar buiten. De helikopter is al bezig met de landing en de wind gooit mijn haren voor mijn ogen. Dr. Kievit, onze trauma-arts, begeleidt de patiënt de helikopter uit en volgt ons naar de operatiekamer. Jennifer begeleidt de arts tijdens de operatie en ik zorg ervoor dat postoperatief alles in orde is. Na drie uur komt Jennifer uitgeput naar me toe lopen.

‘Hoe gaat het met hem?’ vraag ik haar.

‘Zijn verwondingen waren gelukkig niet levensbedreigend, toch zal hij wel een tijd hier moeten blijven om te revalideren. Hij heeft een aardige klap gemaakt. Zijn naam is Tim Smith, de rest moet je zo even aan Dr. Kievit vragen. Die kan je meer uitleggen.’

Ze geeft me de verdere informatie over de nazorg en ik loop daarna naar de uitslaapkamer. Tim ligt nog diep in slaap en ik bekijk hem aandachtig. Hij ziet er inderdaad nog jong uit, al moet ik goed kijken. Zijn gezicht valt gelijk op. Overal zitten oude littekens en brandwonden, zijn hele gezicht is verminkt.

Iets wat ontsteld sla ik een hand voor mijn mond. Wat vreselijk, zo jong en dan zo beschadigd. Zonder er verder bij na

te denken, rijd ik zijn bed voorzichtig naar de kamer die ik heb klaargemaakt. Het zal nog wel even duren voordat hij wakker wordt, maar ik wil niet dat hij in een grauwe kamer moet ontwaken. De radio zet ik zachtjes aan en ik laat een lichtje branden. Wanneer ik alles klaar heb, loop ik weer naar het kantoor en ga achter een computer zitten. Na een tijdje kijk ik op de klok. Het is ondertussen drie uur 's nachts en weer eens tijd voor een rondje langs de patiënten. Wanneer ik mijn rondje bijna af heb, hoor ik achterin de gang iemand schreeuwen.

Snel ren ik naar de kamer waar het geluid vandaan komt. Daar tref ik Tim aan, die zich probeert los te trekken van zijn infuus. Met twee stappen sta ik naast zijn bed en probeer hem gerust te stellen.

‘Tim? Ik ben Yara en ik ben verpleegkundige. Haal eens diep adem en probeer weer rustig te gaan liggen. Je bent veilig.’

De jongen lijkt me niet te horen en blijft aan het infuus trekken. Snel leg ik een hand op zijn arm en probeer hem te laten stoppen, voordat hij de naald uit zijn arm trekt. Alsof door de bliksem getroffen, verstijfd hij. Met grote ogen kijkt hij naar me en lijkt eindelijk te merken dat er iemand bij hem in de kamer is. Een tijd lang kijkt hij me alleen aan.

‘Tim, snap je wat ik zeg?’ probeer ik voorzichtig.

Het lijkt een eeuwigheid te duren, maar dan knikt hij. Tim zegt niets, alleen zijn ogen volgen me. Ik neem zijn vitale functies op en iets wat ongemakkelijk schenk ik een glas water voor hem in. Nadat hij wat gedronken heeft, glimlacht hij dankbaar en sluit dan zijn ogen. Ik zie het als een teken om weg te gaan en loop zachtjes zijn kamer uit. Hij moet wel in shock zijn na zijn ongeluk.

Nieuwsgierig loop ik terug naar het kantoor en ga opzoek naar de arts die Tim binnen heeft gebracht. Er komen bijna nooit

patiënten vanaf het vaste land om hier behandeld te worden, dus ik wil wel weten waarom dit een uitzondering is. Op dat moment komt Dr. Kievit aangelopen en zakt puffend op de stoel bij het bureau neer.

‘Ik zie dat de operatie goed is gegaan. Wat is er precies met onze nieuwe patiënt?’ vraag ik de arts.

‘De jongeman is terecht gekomen in een auto-ongeluk. In zijn dossier stond dat hij altijd hier behandeld wil worden, omdat zijn vader van dit eiland komt. Aan die regel moeten we ons houden.’

‘En de littekens?’ vraag ik nieuwsgierig. De arts kijkt even bedenkelijk en pakt het dossier erbij. Hij bladert er doorheen en stopt dan.

‘Hier staat dat Tim een paar jaar geleden een motorongeluk heeft gehad, waarbij hij zijn helm is verloren en zo aan zijn verminkingen is gekomen. Ook is zijn linkerbeen klem komen te zitten en heeft hij moeite om zijn been te bewegen. De jongen heeft het niet makkelijk op de weg zo te zien. Gelukkig is hij er nu beter vanaf gekomen,’ leest de arts voor.

Ik bedank hem voor de informatie en ga weer verder aan mijn werk. De mysterieuze man blijft in mijn hoofd hangen.

De volgende twee weken zorg ik voor de man in de achterste kamer van de afdeling. Hij zegt geen woord en kijkt alleen maar naar buiten. Toch blijf ik al die tijd tegen hem praten, ik vertel wat ik doe en waarom ik zijn wonden moet verzorgen.

Met zijn lichamelijke gezondheid lijkt het steeds een stukje beter te gaan. Zijn wonden zijn gelukkig aan het genezen en ze worden dagelijks schoongemaakt. De blauwe plekken op zijn huid lijken steeds meer te verdwijnen.

Tim moet ook zijn bed uit om met de fysiotherapeut te oefenen. Zo lang stil liggen in bed is niet goed voor zijn huid en spieren. Hij geneest er niet sneller door. Al lijkt dat punt iets waar Tim constant over in opstand komt. Hij vertikt het zijn bed uit te gaan. De man praat misschien niet, hij is heel eigenwijs. Het gebrek aan woorden houdt hem zeker niet tegen.

Vandaag is weer zo'n dag dat hij alles vertikt te doen. Als Tim het eenmaal in zijn hoofd heeft gehaald niet mee te werken, doet hij het zeker niet. Alleen ben ik net zo eigenwijs als mijn patiënt en laat me zeker het veld niet uitslaan.

Jammer genoeg werk ik niet elke dag en zijn sommige collega's minder streng voor de man. Het harde werk dat ik verricht, wordt meestal in mijn vrije dagen verpest. Wat er weer voor zorgt dat ik soms smekend naast Tim zijn bed zit. Alles om de patiënt te helpen.

Gelukkig is het niet druk op mijn afdeling. Er zijn een aantal bedden gesloten wegens te kort aan personeel. Buiten dat is het eiland nou eenmaal niet groot genoeg om veel patiënten te hebben. Wat er voor zorgt dat ik extra tijd heb voor de patiënten die er wel zijn.

'Tim, kom op, doe niet zo kinderachtig. Ik heb je al vaker uitgelegd dat het goed is om een stukje te gaan lopen. Je been doet het ook niet goed als je hem niet beweegt.'

Tim kijkt me alleen aan en haalt zijn schouders op. Wat is het toch een eigenwijze man. Ik slaak een zucht en draai me om. Ik weet dat het mijn werk is, maar op een gegeven moment is het ook even klaar. Ik kan niet aan hem blijven trekken.

Ik besluit het daarom voor nu op te geven en pak de verbandspullen erbij. De blik van Tim zegt genoeg, hij heeft er totaal geen zin in. Streng kijk ik hem aan en gebaar zijn shirt

omhoog te doen. De wondjes op zijn buik lekken nog steeds wat na en hebben behandeling nodig.

Tim trekt, met enig protest, zijn shirt omhoog. Voorzichtig haal ik het oude verband eraf en bekijk de wondjes. Het lijkt wat minder rood te worden en ook het lekken wordt minder.

'Het ziet er goed uit. Nog even en dan heb je geen verband meer nodig,' zeg ik en geef hem een glimlach.

Aarzelend verschijnt er een klein glimlachje rond zijn lippen en mijn hart slaat een slag over. Hij glimlacht. Ik ben totaal overrompeld door de gebeurtenis. Tim heeft nog geen één keer een glimlach opgezet.

'Doet het pijn?'

Even lijkt Tim niet te reageren, maar schudt dan zijn hoofd. Ik knik en leg het nieuwe verband op zijn wondjes. Voorzichtig doe ik zijn shirt weer naar beneden en ruim mijn spullen op.

'Ik ben blij dat het beter gaat. Als het zo door gaat, kan je snel het ziekenhuis verlaten.'

Geschrokken kijkt Tim me aan en schudt zijn hoofd. Verrast door zijn reactie, loop ik weer naar hem toe.

'Heb je nergens om naar toe te gaan?' gok ik en mijn wangen worden rood. Het is ongeleefd om te vragen.

Tim kijkt beschaamd naar zijn handen en knikt. Mijn hart trekt even samen en ik weet niet wat ik moet zeggen. De arme man heeft niemand en ook geen plek om naar toe te gaan.

'Het komt goed, Tim. We regelen wel wat,' zeg ik en knijp zachtjes in zijn hand. Hij kijkt me aan en glimlacht weer voorzichtig. Hier kan ik wel aan wennen. Zijn littekens vallen minder op als hij lacht en het staat hem goed.

Ik weet nog niet wat ik kan regelen voor Tim, maar er moet een manier zijn deze man niet op straat te zetten. Ik ben in ieder geval al blij dat ik tot hem door lijk te dringen.

Hoofdstuk 2

Na de eerste echte communicatie met Tim, een aantal dagen gelden, is hij weer weg gezakt. Hij reageert totaal niet meer en ik snap niet dat de man elke dag zo verschillend kan zijn. Toch geef ik het niet op en probeer het vandaag weer opnieuw. Wie weet heeft hij een goede dag.

‘Tim, hoe gaat het vandaag?’ vraag ik de man in bed.

Ik weet dat het zinloos is, sinds hij hier ligt heeft hij nog geen woord gezegd. De reactie die ik vandaag krijg, is een vaag glimlachje dat om zijn lippen speelt. Het is al meer dan gisteren, toen liet hij niet eens merken dat hij hoorde wat ik zei. Aarzelend glimlach ik terug en Tim draait zijn hoofd naar het raam. Het enige wat hij de hele dag doet, is naar buiten kijken. Terwijl ik zijn infuus controleer probeer ik toch met hem te praten.

‘Het is lekker weer voor deze tijd van het jaar. Zo te merken krijgen we een hete zomer.’

Ik blijf tegen hem aanpraten en af en toe geeft Tim een knikje van erkenning. Het is tenminste iets. Wanneer ik weg wil lopen, wordt mijn hand vastgepakt en blijf ik stil staan. Zonder iets te zeggen likt hij aan zijn lippen en kijkt me vragend aan.

‘Wil je iets te drinken?’ gok ik zijn non-verbale communicatie.

Dankbaar knikt Tim en gaat weer met zijn hoofd in het kussen liggen. Snel loop ik naar zijn nachtkastje toe en vul de beker met water. Tim gaat rechtop zitten en pakt het glas aan. Dit keer krijg ik een iets bredere glimlach en hij kijkt me zelfs iets langer aan. Zijn ogen staan dof, maar ik weet zeker dat ze vroeger heel mooi zijn geweest.

Een verdrietig gevoel overspoelt me en ik moet even slikken. Deze arme man ligt hier zonder gezelschap of familie die hem op komt zoeken. Hij zou wel eenzaam zijn.

‘Tim, ik moet naar een andere patiënt, maar wat vindt je ervan als we vanmiddag een rondje gaan wandelen langs het strand?’ vraag ik hem. Even kijkt hij me aan en knikt dan toch. Misschien krijg ik hem dan toch eindelijk uit zijn bed.

Met een goed gevoel loop ik zijn kamer uit.

Die middag rij ik met een rolstoel naar de kamer van Tim. Waarschijnlijk heeft hij me al aan horen komen, want hij zit rechtop in bed. Zijn ogen geven een klein beetje leven weer en hij is al minder bleek als vanmorgen. Het is een hele verandering met de man die eerst alles weigerde. Een uurtje naar buiten zal hem vast goed doen.

Moeizaam help ik Tim zijn bed uit, de rolstoel in en sla een deken om hem heen. Zijn pantoffels doe ik om zijn voeten en wanneer ik mijn eigen jas aan heb, lopen we naar buiten.

Voorzichtig duw ik de rolstoel voort over de weg naar het strand, bang Tim pijn te doen. Zijn verwondingen zijn nog niet helemaal genezen en hij heeft nog een lange weg te gaan van revalidatie. Wanneer ik merk dat Tim geniet van de buitenlucht, weet ik dat ik een goede keuze heb gemaakt. Wekenlang binnen zitten is niet goed, zeker niet voor mensen die moeten genezen.

Een tijd lang lopen we buiten. Als we bij het strand komen, hoor ik hem zuchten. Een glimlach ontstaat op mijn gezicht. Misschien krijg ik nu eindelijk echt contact met hem, het is een begin.

‘Hou je van het strand?’ vraag ik hem.

Even reageert Tim niet, dan knikt hij.

‘Dat snap ik. Het is heerlijk om de wind door je haar te voelen en het zand aan je voeten. Als ik vrij heb ga ik het liefste naar het strand,’ vertel ik.

Tim draait zich voorzichtig om en glimlacht naar me. Vervolgens wijst hij naar het water.

‘Wil je even hier zitten om te kijken?’

Weer glimlacht hij. Ik rij de rolstoel naar de rand van de weg en zet hem daar naast een bankje. Ik ga zelf op het bankje zitten en zo kijken Tim en ik uit over de zee.

‘Vroeger ging ik altijd met mijn beste vriend Spencer naar de haven om de nieuwe jongens op te wachten voor de opleiding.’

Tim kijkt me geïnteresseerd aan. Ik begin te wennen aan zijn manier van communiceren en voel me iets meer op mijn gemak. Het is nu de derde week dat hij hier is en dit is de eerste keer dat hij echt reageert op een gesprek.

‘Spencer heeft nu al vijf jaar een relatie met Anna. Sorry, verloofde moet ik zeggen. Nu ga ik altijd alleen naar het strand,’ zeg ik. Tim kijkt me nog steeds aan en ik vertel verder. Gewoon om iets te kunnen zeggen en zijn blik op me gevestigd te laten. Zijn aandacht is rustgevend.

‘Ze gaan over een paar weken trouwen. Ook op het strand. Ik ben hun getuige, want dat was hij ook op mijn bruiloft.’

Opeens voel ik een warmte om mijn hand. Geschrokken kijk ik naar beneden en zie dat Tim mijn hand heeft gepakt. Hij glijdt met zijn vingers over mijn trouwring, die ik nog steeds draag.

‘Mijn man is drie jaar geleden overleden, ik kan het niet over mijn hart verkrijgen de ring af te doen. Zo is hij toch een beetje bij me,’ fluister ik. Ik weet niet waarom ik zo open ben. Dat ben ik nooit bij een patiënt. Deze man brengt iets in me naar boven.

Tim geeft een kneepje in mijn hand en laat hem dan los. Ik slik en sta op. Vervolgens duw ik de rolstoel weer richting het ziekenhuis.

Na mijn dienst loop ik snel naar het huis van mijn ouders. Ik kan niet wachten mijn zoontje weer in mijn armen te sluiten. Aan het einde van een lange werkdag, is dat het enige wat me helpt te ontspannen. Wanneer ik de deur open, komt Drake al op me af rennen.

‘Mama! Ik heb je gemist,’ roept hij en knuffelt me stevig.

‘Ik jou ook, lieverd.’

Met Drake op mijn heup, loop ik naar de keuken waar mijn ouders staan te praten. Ze glimlachen als ze me zien en ik geef ze een kus.

‘Lekker gewerkt, meisje?’ vraagt mijn vader.

‘Ik heb eindelijk vooruitgang geboekt met de man die drie weken geleden binnen is gekomen. Hij praat nog steeds niet, maar hij begint wel te communiceren,’ antwoord ik. Mijn vader knikt goedkeurend.

‘Je hebt het goede vak gekozen. Ik weet zeker dat ze heel blij met je zijn in het ziekenhuis.’

‘Nou, dat weet ik wel zeker. Ik krijg zo vaak complimenten van collega’s,’ glundert mijn moeder. Ik bloos van alle complimenten en Drake slaat zijn handjes om mijn wangen.

‘Mama is de beste mama in de hele wereld,’ kirt hij. Ik schiet in de lach en geef hem een kus op zijn haren.

‘Wat een liefde. Ik hou ook van jullie.’

Mijn moeder glimlacht trots en drukt een kus op mijn wang.

‘Soms mag dat best eens gezegd worden.’

Ik glimlach bevestigend en ga op de bank zitten, met Drake op mijn schoot. Hij is uitgeput van de hele dag spelen bij zijn opa

en oma en valt als een blok in slaap. Diep in gedachten, wrijf ik zachtjes door zijn haar.

‘Yara, gaat het wel?’

Mijn moeder kijkt me bezorgd aan.

‘Mama, het gaat goed. Ik ben alleen moe en zie stiekem op tegen de bruiloft van Spencer.’

Naast me kijkt mijn vader me verbaast aan.

‘Ik weet dat ik blij moet zijn voor mijn beste vriend, maar ik mis Dean te erg. Hij hoort hier bij te zijn,’ fluister ik en de tranen springen in mijn ogen. Twee paar armen worden om me heen geslagen en ik begin zachtjes te trillen.

Meestal kan ik mijn verdriet voor iedereen verborgen houden. Ik ben drie jaar lang sterk geweest voor mijn zoontje. Toch is bij mij op een gegeven moment ook de energie op. Ik kan de muur die ik heb gebouwd, niet langer ophouden. Soms weet ik niet meer hoe ik met mijn emoties om moet gaan.

‘We weten dat je hem mist, meisje. Wij missen hem allemaal. Het is al een tijd geleden en Dean had niet gewild dat je je hele leven verdrietig zult blijven. Hij zou willen dat je een gelukkig leven opbouwt met Drake. En misschien ooit een andere man,’ zucht mijn vader. Geschrokken kijk ik hem aan.

Een andere man?

Nooit!

Mijn ouders zien mijn houding. Ik weet dat ik ze teleurstel door mezelf af te sluiten.

‘Misschien moet je er nu nog niet aan denken. Als je ooit toch nieuwe gevoelens krijgt, wil ik niet dat je jezelf ervoor afsluit. Je bent een mens,’ verzekerd mijn moeder me en knijpt zachtjes in mijn knie. Ik zucht en knik. Misschien hebben ze wel gelijk, al moet ik er voorlopig nog niet aan denken.